

Eksempel på en fightertale Fightertale

Jeg er meget beæret og rørt over, at få lov til at holde en tale i dag til fighterne og alle I andre.

Hvordan tror du det føles, at høre ordene "Du har kræft"?

De ord - vi nok alle sammen frygter allermost

De ord har alle vi fightere hørt.

Fighterne er de vigtigste deltagere i Stafet For Livet.

En Fighter er en der har eller har haft kræft.

Tusind tak fordi I ville være med i dag - og for jeres mod til at stå frem.

I er alle hver og en med til at give håbet videre til andre.

Den gule T-shirt / ballonerne / solsikkerne er symbol på håb og optimisme - den gule sol - lyset og varmen.

Vi fightere har hver især - vores helt egen unikke historie at fortælle, fra vi fik vores kræftdiagnose og med de mange nedture der oftest kommer i løbet af et behandlingsforløb - og når og hvis vi kommer så langt - den efterfølgende frygt for kontrollerne.

Vi fightere tror på og kæmper det bedste vi har lært, med støtte og kærlighed fra de mennesker der er tæt omkring os...

Opbakning og støtte er altafgørende i kampen mod kræft

Når vi bruger udtrykket " at kæmpe" i forbindelse med kræft, er det vel netop for at anerkende, at der er tale om en kamp, en hård kamp, imod en modstander, en fjende, der opleves som lumsk og ubarmhjertig - en stærk og uberegnelig fjende.

At Fichte = at kæmpe ... at slås en Fighter= et jagerfly - en slagsbror

Hvordan tror du det føles, at høre ordene "Du har kræft"

Det kan opleves som om, at du står i et venteværelse på en stor banegård.

Ved billetlugen siger en venlig dame:

Du har kræft, her er din billet og din køreplan.

Sååå går alt i stå, der bliver helt stille ,,

I det samme kommer der et rungende, larmende - voldsomt tog kørende - så hele den platform du står på begynder at ryste.

Du stiger på toget - og da toget er kørt fra stationen kommer kontrolløren kort efter

Nye rejsende ??? og du må rækker hånden op.... JA mig.

Du ser dig omkring med stor usikkerhed.

Rundt om dig sidder andre som du, unge, gamle og børn og pludselig går det op for dig, at du ikke er alene med din angst for det uvisse du står foran.

Vi er mange og vi falder hurtig i snak med hinanden.

Snakken falder så naturlig for os. Vi er sammen på en åben og ærlig måde.

Og vi er alle fyldt af sorg og frygt for det ukendte, og vi er meget beviste om, at vi har en blind passager med i toget.

Vi skiftes til at stå af på stationerne på vores rejse.

Alle stationer har hver deres formål / operation / kemo / stråler / kontroller / samtaler osv.

Nye står på undervejs og andre står af og vi siger farvel og held og lykke til hinanden.

Vores nære og pårørende er også med på vores tunge rejse.

De gør alle deres bedste for at passe på os, trøste og opmuntre os undervejs.

For nogen bliver togturen deres sidste lange rejse, som ender ude over de smukke marker med alle de vilde blomster og fuglenes skønne sang.

De fik ikke muligheden for at stå af igen.

For andre bliver det en lang rejse, hvor vi føler os styrket af sammenholdet - med de andre fightere og langt ude i horisonten skinner solen heldigvis ofte igen.

Og vi får lov at høre ordene **DU er rask**.

Togturen glemmer vi aldrig og frygten for at vende tilbage til toget slipper vi aldrig.

At jeg skulle fortælle mine nærmeste, at jeg havde fået kræft

-var min første **rigtig rigtig store** udfordring.

Efter en ganske harmløs undersøgelse

så var beskeden: Du har en ikke OK knude.

Du har brystkræft.

Da jeg kom hjem måtte jeg ta´ en stor dyb indånding – og tælle til 3 - for at få sagt til min

mand. Jeg har brystkræft.

Det var så svært - at gøre ham så ked af det.

Pludselig blev vores vante og rolige hverdag vendt rundt i kaos, tåre og frygt og for det ukendte vi stod overfor.

Vores 2 voksne sønner bor langt væk... og 2 uundgåelige telefonopkald stod derefter først for. At ta´ en dyb indånding og så tælle til 3 og så få det sagt.....

Det der forekom mig allersværest - var at fortælle min gamle far det.

Køreturen til ham, hvor jeg havde inviteret mig selv på kaffe var lang og tung. Hele vejen derned brugte jeg til at tænke på, hvordan jeg skulle få det sagt.

Jeg viste han ville blive meget ked af det, da min bror også havde haft kræft for nogle år siden.

Vi havde spist min medbragte kage til kaffen - inden jeg tog en dyb indånding og talte til 3.

Far jeg har brystkræft.

Han blev som forventet bange og meget ked af det.

Det var ubærligt at se hans chokerede ansigt, at se ham græde.

Han gjorde sit bedste for at holde sammen på sig selv. Vi trøstede hinanden.

Det gjorde mig så ondt, at se dem der var omkring mig, blive så bange og kede af det.

Jeg opdagede, når jeg så tilbage på de dage, at jeg havde brugt en masse energi på at **negligere** det jeg stod over for - for ikke at gøre andre ked af det.

Det er jo kun en ikke OK knude - der bare skal fjernes.

Nu får vi se. Jeg var jo ikke bange, det går helt sikker rigtig godt.

Jeg var jo ikke syg, havde ikke ondt nogen steder.

Min kloge søster sagde til mig.

Husk på at, vi har hver især vores kræfthistorie med os.

-Vores far er en gammel mand og i hans tid har kræft været noget der sjældent kunne helbredes.

Han har sagt farvel til sin far, svigermor, svoger, svigerinde og 3 mindre søskende, venner og bekendte.

Nu havde nr. 2 af hans børn fået kræft. Hans frygt for denne sygdom er forståelig.

-**Vi** i min generation husker mange - der også er blevet helbredt igen.

-Mine børn kender kun få - der har tabt kampen.

Dette illustrer jo faktisk godt, at vi i Danmark er blevet meget meget bedre til at helbrede og bekæmpe kræft.

I dag er det ikke ensbetydende med, at man dør af det.

Heldigvis er der flere og flere der bliver helbredt.

Det er et fantastisk apparat der bliver sat i gang, når man får konstateret kræft.

Det er rigtig godt, at vi igen i år kan se en stigning i dem der overlever kræften.

Det viser, at de initiativer, som er taget på kræftområdet, har en virkning, og at det går i den rigtige retning.

Men der er stadig plads til forbedring.

Der er lang vej endnu - til vi alle kan blive helbredt.

Flere tilfælde af kræft skal opdages tidligere, og når patienterne kommer i behandling til tiden, vil endnu flere patienter overleve.

Fighterrunden skal minde os om, hvorfor vi deltager i Stafet For Livet, og hvordan vi kan arbejde mod det fælles mål: **Et liv uden kræft.**

Hvordan vi kan stå sammen og giver et håb, som vi kan give videre til andre, der kommer til at høre ordene "du har kræft"

Stafet For Livet er et døgn, hvor vi sætter fokus på kræftsagen, kæmper sammen og fejrer livet.

Jeg vil ønske held og lykke med Stafet for livet.

- og til fighterne og deres pårørende - vil jeg sige ... FORTSAT GOD KAMP